

РЕШЕНИЕ

№ 2

гр. София, 02.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в публично заседание на 11.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **12168** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 85 от Закона за убежището и бежанците. Образувано е по жалба от М. А., [дата на раждане], гражданин на Република Турция, като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е решение № УПП-53/08.10.2019 г. на интервюиращ орган в Държавната агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Закона за убежището и бежанците е отказано предоставяне на международна закрила на М. А.. Излагат се доводи за постановяване на решението при съществено противоречие на административно производствените правила – основание за оспорване по чл. 146, т. 3 от АПК. Претендира се отмяната на обжалваното решение.

Ответникът – интервюиращ орган в Държавната агенция за бежанците при МС изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 на законосъобразността на оспорения административен акт и на посоченото в жалбата основание по чл. 146, т. 3 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

С молба вх. № 144/27.09.2019 г. М. А., роден на 27 юни 1981 г. в [населено място], област Ушак, Република Т., е поискал предоставяне на международна закрила в Република България. В съответствие с чл. 63а, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците е определена дата за провеждане на интервю с кандидата за предоставяне на статут на бежанец, като същият е бил уведомена за датата на провеждане на

интервюто, видно от представената като доказателство по спора покана. Съгласно чл. 63а, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците е проведено интервю, за което е съставен протокол, подписан от жалбоподателя, преводач и интервюиращия орган. В проведеното интервю чужденецът посочва, че през 1998 г. бил обвинен в убийство, като не си спомня каква е била присъдата, престоял няколко месеца в ареста и след това постъпил в армията, за да отбие задължителната за страната военна служба. В казармата разбрал, че обвиненията срещу него са отпаднали, защото виновникът за престъплението направил признания. През 2002 г. бил осъден за побой, прекарал няколко месеца в затвора, след което бил освободен. През 2003 г. отново бил в затвора за същото извършено деяние. През 2005 г. бил обвинен в убийство, започнал съдебен процес и той бил признат за виновен, бил осъден на 15 години и 10 месеца лишаване от свобода, като бил предсрочно освободен на 21 януари 2016 г. През м. октомври на следващата година бил арестуван отново и задържан за 7 месеца и 15 дни в затвора Ш., област И., срещу него било повдигнато обвинение за участие в отвлечане и опит за убийство на Т. З.. По време на интервюто чужденецът посочва, че този случай е придобил популярност в страната му на произход поради намесата на лицето А. Ч., с когото той се познавал от затвора. Посочва, че именно запознанството му с хора от затвора, участвали в това деяние го е поставило в позицията на обвиняем, въпреки, че нямал връзка с този инцидент. Започнал съдебен процес, като молителят бил освободен от затвора на 01.06.2018 г. със задължението да посещава съдебните заседания, наложена му била и административна мярка забрана за напускане на страната. Посочва, че се завърнал в родното си място и повече от една година се занимавал със семейното кафене, докато получил призовка за явяване в съда на 25 септември 2019 г. Посочва, че след разговор с родителите си и преценка на ситуацията, че при евентуална присъда ще трябва да изтърпи и неизтърпяната част от предишни наказания, които според него били 12 години, взел решение да напусне страната си на произход нелегално.

Посочва, че не е членувал в политическа партия или политическа организация, нито е имал контакти с радикални ислямистки организации. Така разказаната бежанска история е потвърдена от жалбоподателя и в съдебното заседание от 11 декември 2019 г. След анализ на събраните в хода на административното производство доказателства и информацията, съдържаща се в проведените интервюта, административният орган е приел, че не са налице предпоставките за предоставяне на международна закрила от Закона за убежището и бежанците, като на основание чл. 70, ал. 1 (при наличие на основания по чл. 13, ал. 1 в срок до 10 работни дни от регистрацията на чужденеца интервюиращият орган може да приложи ускорена процедура в производството по общия ред, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна), във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1 (чужденецът се позовава на основания извън предмета на този закон) и т. 2 (не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване) от Закона за убежището и бежанците, е отказано предоставяне на международна закрила на М. А..

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена чрез административния орган, в съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК, в преклузивния срок по чл. 85 от Закона за убежището и бежанците, подадена е от надлежна страна по чл. 85 от Закона за убежището и бежанците и е допустима. По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

С обжалваното решение, на основание чл. чл. 70, ал. 1 (при наличие на основания по

чл. 13, ал. 1 в срок до 10 работни дни от регистрацията на чужденеца интервюиращият орган може да приложи ускорена процедура в производството по общия ред, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна), във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1 (чужденецът се позовава на основания извън предмета на този закон) и т. 2 (не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване) от Закона за убежището и бежанците, е отказано предоставяне на международна закрила на М. А..

След анализ на представените по делото доказателства и анализ на информацията, съдържаща се в проведеното с жалбоподателя интервю следва извода за правилност на решението на административния орган. Този извод тази съдебна инстанция ще направи след излагането на мотиви в това съдебно решение относно обстоятелството дали по отношение на жалбоподателя са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец, и след това ще бъдат направени и изводи по отношение на обстоятелството дали са налице предпоставките за предоставяне на субсидарна закрила. При преценката на относимите правни норми несъмнено следва да се съобрази и вътрешната закрила по чл. 8 от директивата, съгласно която разпоредба при оценяването на молбата за международна закрила държавите-членки могат да решат, че молителят не се нуждае от международна закрила, ако в част от държавата на произход той няма основателно опасение от преследване или не е изложен на реална опасност от тежки посегателства (б. а“); или има достъп до закрила срещу преследване или тежки посегателства съгласно определението в член 7 (б. „б“) и той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там. При разглеждането на обстоятелството дали молителят има основателно опасение от преследване или дали е изложен на реална опасност от тежки посегателства, или дали има достъп до закрила срещу преследване или тежки посегателства в част от държавата на произход в съответствие с параграф 1, държавите-членки вземат под внимание в момента, в който се произнасят по молбата, общите условия в тази част на държавата и личните обстоятелства относно молителя в съответствие с член 4. За тази цел държавите-членки гарантират получаването на точна и актуална информация от съответните източници, като например Върховния комисар за бежанците на Организацията на обединените нации и Европейската служба за подкрепа в областта на убежището. Анализът на нормата предполага извършването на посочената преценка, както при разглеждането на предпоставките за предоставяне на статут на бежанец, така и при разглеждането на предпоставките за предоставяне на субсидарна закрила.

Съгласно член 1, раздел А, точка 2, първа алинея от Женевската конвенция терминът „бежанец“ се прилага към всяко лице, което „при основателни опасения от преследване по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политически убеждения, се намира извън страната, чийто гражданин то е, и не може да се ползва от закрилата на тази страна, или не желае да се ползва от такава закрила поради тези опасения; или, бидейки без гражданство и намирайки се извън страната на своето предишно обичайно местоживееене в резултат на подобни събития, не може да се завърне или, поради такива опасения, не желае да се завърне в нея“. Съгласно чл. 2, б. „г“ от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 г. относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство, като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на

бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила „бежанец“ означава гражданин на трета държава, който поради основателни опасения от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група се намира извън държавата, чийто гражданин е, и който не може или поради тези опасения не желае да се обърне за закрила към тази държава, или лице без гражданство, което, като се намира по горепосочените причини извън държавата на предишното си обичайно пребиваване, не може или поради такива опасения не желае да се завърне в нея, и по отношение на което не се прилага член 12. Заключение на изречение на разпоредбата не следва да се преценява като приложимо, доколкото жалбоподателят в това съдебно производство не е лице без гражданство. Съгласно чл. 8, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Посочените дефиниции, които са идентични по своето съдържание, изискват наличието на три условия за приложимостта си. Първото е това, че лицето следва да има основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група.

Второто е, че лицето следва да се намира извън държавата, чийто гражданин е. Третото условие съдържа алтернативните изисквания – първото е лицето поради тези опасения не може да се обърне за закрива към държавата си по произход и второто – не желае поради тези опасения да се завърне в държавата си по произход. Разбира се, следва да се съобрази обстоятелството, че тази дефиниция, дадена от Женевската конвенция следва да бъде съобразявана с три основни принципа, които са съществували – първият е, че правото да се приемат или връщат или експулсират чужденци е било едно от първите и най-широко разпространени правомощия на суверенните държави, вторият е, че човек е нямал правото да живее навсякъде, освен в страната си на произход и е нямал правото да иска убежище, и третият – че държавата има задължението да защитава гражданите си срещу преследване. Съобразява се и обстоятелството, че Женевската конвенция е приета по времето, когато много хора са били принудени да напуснат домовете си поради опасност от преследване, възприемайки по този начин необходимостта за отстъпването от тези принципи, за да признае определени права за тези, които са принудени да напуснат страните си на произход поради преследване. Също така Женевската конвенция не е с цел да обхване случаите, когато съответното лице има основателен страх от преследване в мястото в страната си на произход, където живее, но не и в друго място от страната си на произход, където би могло основателно да се предположи, че той може да засели (в същата страна на произход). Защото в тези случаи несъмнено не може да намери приложение дефиницията за бежанец. Защото, ако лицето е извън страната по произход, защото е избрало да напусне тази страна вместо да се премести в други части на същата тази страна, където няма основателен страх от преследване, където защитата ще бъде достъпна за него и може разумно да се очаква, че той ще се премести там, то тогава следва да се приеме, че лицето се намира извън страната си по произход, но не поради основателен страх от преследване. Лице, търсещо убежище,

което не обосновава страх от преследване, но е напуснал страната си на произход само поради причината, че не може да се ползва от тези права, не отговаря на условията за предоставяне на статут на бежанец. При преценката дали е разумно търсещият убежище да се премести на безопасно за него място на територията на страната си на произход, в контекста на преценката, която трябва да се направи, а именно дали може да му се предостави статут на бежанец, несъмнено не можем да видим как на тази преценка ще се отрази като значимо обстоятелството, че той не може да се ползва от нормите на страната му на произход, които гарантират граждански, политически, икономически или социални права.

Ако той не може да се ползва от тези права в части от страната, които са сигурни, то той не би могъл да се ползва от тези права в цялата страна на произход. И тогава някои от страните могат да изберат да разрешат на съответното лице да остане, отколкото да го изпратят в страната му на произход, където той не би могъл да се ползва от тези основни права. И ако се възприеме това решение, то причината за това би се основавала на причини от хуманитарно значение, по отношение на задължението за спазване на Конвенцията за защита на човешките права, но не и по отношение на задължението за спазване на Женевската конвенция. При разглеждането на подадената жалба и при съобразяване на съображенията, на които същата се основава, е изключително важно да се направи ясно разграничение между правото за предоставяне на статут на бежанец съгласно Женевската конвенция, правото да се разреши оставането на чужденеца в друга страна, различна от страната му на произход на основание Конвенцията за правата на човека и правото му да остане в друга държава поради хуманитарни причини. По този начин, сравнението, което следва да се направи по отношение на спазването на основните правила, което сравнение следва да се направи между страната на произход на молителя и в другото различно място, не е релевантно за целите на Женевската конвенция, но би могло да бъде релевантно при съобразяването на Конвенцията за правата на човека, или пък по отношение на изискванията от хуманитарен характер. Действително, вярно е това, че в преамбюла си Женевската конвенция се основава на Устава на ООН и на Всеобщата декларация за правата на човека и цели да предостави на лицата бежанци възможно най-всеобхватната възможност за упражняване на основните права и свободи, утвърдени с тези документи. Но основната цел на Женевската конвенция е да осигури справедливо и равноправно третиране на бежанците в страните по убежище, така че да осигури ефективна защита срещу преследването, което се извършва поради някоя от причините, посочени в конвенцията. Всички тези изводи тази съдебна инстанция съобразява с причините, посочени от жалбоподателя по време на проведеното интервю пред интервюиращия орган, като лицето посочва, че е напуснал страната си на произход поради липсата на проблеми на нейния баща в страната си на произход, без да посочва основания по предмета на този закон, с позоваване на основания извън предмет на този закон.

Както и се посочи по-горе в мотивите на това съдебно решение, определящ фактор за предоставяне на статут на бежанец съгласно Закона за убежището и бежанците, а и съгласно Женевската конвенция е съществуването на основателни опасения от преследване по причина на раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група. В процесния случай не е налице нито едно от тези основания,

кото да се посочва като причини от страна на жалбоподателя за напускането на страната ѝ на произход. Преценката дали това опасение е основателно следва да бъде направена в светлината на обстоятелствата на всеки случай. Задължение на искащия убежище е да представи необходимите елементи за оценка на истинността на изброените факти и обстоятелства. След като достоверността на твърденията на искащия убежище бъде достатъчно добре установена, не е необходимо да се търсят детайлни потвърждения на изложените факти, като съмненията следва да се разрешават в полза на искащия убежище, освен ако няма основателни причини това да не се прави. Определящо за приложимостта на наличието на предпоставките по чл. 8, ал. 1 от Закона за убежището е бежанците е понятието "преследване" по смисъла на член 8, ал. 4 и ал. 5 от Закона за убежището и бежанците. Съгласно посочения текст преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като съгласно ал. 5 действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, което би довело до извършване на деяния по [чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3](#). Следователно, за да може да представлява преследване по смисъла на член 8 от Закона за убежището и бежанците събитията, които са претърпени или представляват заплаха, трябва да са достатъчно тежки, според тяхното естество или повторение, или да представляват сериозно посегателство на правата на човека, например живота, свободата или физическата цялост, или след преглед на всички елементи в досието се установи, че те очевидно не позволяват на лицето, което ги е претърпяло, да продължи да живее в страната по произход, и се основават на една от причините за преследване по чл. 8 - раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения. Преследване, свързано с гражданска война или други вътрешни или широко обхватни въоръжени конфликти. Само позоваването на гражданска война или вътрешен конфликт и произтичащите опасности не е достатъчно, за да се признае статут на бежанец. Опасението от преследване трябва винаги да се основава на една от причините по член 8 от Закона за убежището и бежанците и да има личностен характер. В процесния случай по време на проведеното интервю чужденецът не основава искането си предоставяне на статут на бежанец на някои от основанията, посочени в чл. 8 от Закона за убежището и бежанците, напротив същият обоснова молбата си за предоставяне на международна закрила с липсата на сигурност в страната си на произход, т.е. с основания извън предмета на закона. Не се обосновава преследване поради неговата раса, като понятието раса следва да се разбира в широк смисъл и да включва принадлежност към различни етнически групи. Като общо правило може да се приеме, че преследването е на расова основа, когато преследвачът

възприема обекта на преследването като принадлежащ към друга расова група, различна от неговата, от което произтича действителна или въображаема разлика и това е мотивът на неговите действия. В процесния случай дори от самия молител не са наведени каквито и да било доводи в тази насока, поради което следва да се приеме, че не е налице преследване по отношение на неговата раса. Религия - понятието религия може да се разбира в широк смисъл и да включва теистични, не теистични или атеистични вярвания. Преследването по религиозни причини може да приеме различни форми, от пълна забрана за практикуване на култа и религиозно образование до тежки дискриминационни мерки срещу лицата, принадлежащи към определена религиозна група. За да има преследване накърняването трябва да бъде достатъчно тежко. Това може да се отнася до случаи, в които държавата, извън мерките за поддържане на публичния ред, също така забранява или санкционира религиозни активности дори в личния живот. Преследване по религиозни причини също така може да има, когато посегателствата са насочени срещу лице, което не желае да изповяда никаква религия, отказва да приеме определена религия или не се подчинява изцяло или частично на ритуалите и обичаите, свързани с определена религия. В процесния случай от страна на молителя в жалбата (и по време на проведеното интервю) не се твърди преследване по отношение на религия, поради което и същото не следва да се изследва като обстоятелство. Посочва несъмненото обстоятелство, че не е бил преследван поради религиозни убеждения или пък принадлежност към определена религия. Националност - не трябва да се разбира изключително в смисъл на гражданство, но също така означава принадлежност към определена група поради културна или езикова идентичност или още чрез връзки с население на друга държава. В процесния случай бежанската история на чужденеца не съдържа твърдения за осъществено каквото и да било преследване по отношение на него по отношение на неговата националност, поради което и следва извода за липса на преследване поради причини на неговата националност. Политически възгледи - наличието на политически възгледи, различни от тези на правителството само по себе си не е достатъчно като доказателство за признаването на статут на бежанец, лицето, което иска убежище трябва да покаже, че властите знаят за неговите политически възгледи или му приписват такива, че неговите възгледи не се толерират от властта, че поради ситуацията в неговата страна има вероятност от преследване срещу лицето заради наличието на такива възгледи. В процесния случай от бежанската история на чужденеца не следва подобно обстоятелството, поради и което това обстоятелство не подлежи на изследване в производството пред настоящата инстанция. От събраните доказателства не може да се направи обоснован извод за преследване на чужденеца поради неговите политически възгледи. Социална група - определена социална група е обикновено съставена от лица от една и съща среда, които имат еднакви навици или еднакъв социален статус и пр. Опасенията от преследване на това основание може често да се пресичат с опасения от преследване по други

причини, например раса, религия или националност. Принадлежността към социална група може просто да бъде приписвана от преследвача на лицето или на групата, станали жертва на преследването. В някои случаи социалната група може да не е съществувала до този момент, но може да бъде обособена от общите характеристики на лицата, станали жертва на преследването, защото преследвачът ги възприема като препятствие за постигане на целите си. В процесния случай не се и твърди преследването на чужденеца поради принадлежността му към определена социална група. Не може да се твърди наличието на преследване поради принадлежност към определена социална група. По време на проведеното интервю чужденецът посочва, че не е бил жертва на дискриминационно отношение от страна на властите в страната си на произход, не е членувал в политическа партия, не е бил арестуван или съден, не е имал проблеми с етническата си и религиозна принадлежност.

По отношение наличието на опасения, произтичащи от ново положение в страната по произход след заминаването на искащия убежище - политически промени в страната по произход могат да оправдаят опасенията от преследване, но само, ако искащият убежище може да докаже, че вследствие на тези промени, той лично би имал основателно опасение от преследване в случай, че се завърне в страната. По време на проведеното интервю в административното производство жалбоподателят не посочва и никакви причини за основателни опасения от преследване, което представлява основание за определяне на подадената молба като явно неоснователна по смисъла на чл. 13, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците.

Предвид изложеното следва извода, че решението на административния орган е правилно, тъй като същият е направил вярната преценка, че по отношение на молителя не е налице основателно опасение от преследване поради неговата националност, политически, религиозни възгледи, социална група и националност.

По отношение на предоставянето на хуманитарен статут на чужденеца. Съгласно чл. 9, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. С цел да се даде отговор относно наличието на предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, следва да се разгледат в сравнителен план трите вида „тежки посегателства“, посочени в чл. 9, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците, представляващи условията, които трябва да бъдат изпълнени, за да може дадено лице да се счита способно да търси хуманитарен статут, когато има сериозни и потвърдени основания да се смята, че молителят е изложен на „реална опасност от такива посегателства“ в случай на връщане в съответната

страна. Следва да се прецени и приложимостта на чл. 9, ал. 5 от Закона за убежището и бежанците. При разглеждането на този въпрос съдът съобразява и решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009 г. по дело C-465/2007 г. Съгласно посоченото решение на Съда на Европейския съюз следва да се отбележи, че използваните в член 15, букви а) и б) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти относно условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила изрази „смъртното наказание“, „екзекуцията“, както и „изтезанието или нечовешкото или унижителното отнасяне или наказание, наложени на молител“, абсолютно идентични на тези, посочени в Закона за убежището и бежанците обхващат ситуации, при които молителят за хуманитарен статут е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство. От друга страна, посегателството, дефинирано в член 15, буква в) от Директивата като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхваща една по-обща опасност от посегателство. Всъщност по-скоро се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, отколкото определените насилия. Освен това тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“.

На последно място, разглежданото насилие в основата на посочените заплахи е квалифицирано като „безогледно“, термин, който предполага, че насилието може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение. В този контекст изразът „лични“ трябва да се разбира като обхващащ посегателства, насочени срещу цивилни лица без оглед на тяхната самоличност, когато степента на характеризиращо протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква в) от Директивата. Това тълкуване, което е в състояние да осигури приложно поле, присъщо на член 15, буква в) от Директивата, не се опровергава от формулировката на съображение 26 от нея, според което опасностите, на които изобщо е изложено населението или част от населението на една страна, обикновено не представляват сами по себе си индивидуални заплахи, които могат да бъдат квалифицирани като тежки посегателства. Макар всъщност това съображение да предполага, че само обективното констатиране на свързана с общата ситуация в дадена страна опасност по принцип не е достатъчно за установяване, че прогласените в член 15, буква в) от Директивата условия са изпълнени по отношение на определено лице, неговата редакция чрез използването на изрече „обикновено“ все пак допуска хипотезата за извънредна

ситуация, която би се характеризирала с толкова висока степен на опасност, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че това лице индивидуално би се изложило на разглежданата опасност. Извънредният характер на тази ситуация се потвърждава и от факта, че съответната закрила е субсидиарна и според общия смисъл на член 15 от Директивата, тъй като дефинираните в букви а) и б) от този член посегателства предполагат ясна степен на индивидуализация.

Макар несъмнено да е вярно, че колективни фактори играят съществена роля за прилагането на член 15, буква в) от Директивата, в смисъл че съответното лице спада, както други лица, към кръг от потенциални жертви на безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт, това не променя факта, че тази разпоредба трябва да представлява обект на систематично тълкуване в съответствие с другите две посочени в член 15 ситуации и следователно трябва да се тълкува в тясна връзка с тази индивидуализация. В това отношение следва да се уточни, че колкото по-способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. Съгласно посоченото решение на съда на Европейския съюз член 15, буква в) от Директивата във връзка с член 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Датата, към която следва да се преценява ситуацията относно държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците датата, когато съдът се произнася по случая (в тази връзка съдът съобразява и решение от 15.11.1996 г. на ЕСПЧ по делото Ч. срещу О. кралство, § 85 и § 86 от същото, както и решение от 28.02.2008 г. на ЕСПЧ по делото С. срещу Италия, § 133 от същото).

По делото се съдържат данни (макар и непълни) относно актуалната обществено - политическа ситуация в Република Турция, което е от съществено значение за преценката относно наличието на обстоятелства по чл. 9, ал. 1, б. „в” от Закона за убежището и бежанците за предоставяне на хуманитарен

статут, съобразено с тълкуването по посоченото решение на СЕО. При съобразяване на обстоятелството, че по отношение на чужденеца не е налице отговаряне на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и при съобразяване на изводите, направени по отношение на предоставянето на хуманитарен статут (общи изводи), настоящата съдебна инстанция съобразява обстоятелството за липсата на безогледно насилие в страната на произход на чужденеца поради наличието на въоръжен вътрешен конфликт. Този извод настоящата съдебна инстанция прави при съобразяване на информацията относно обстановката в Република Турция, съдържаща се в доклада на А. I. за 2017/2018 г., информация за страни на произход на Е., годишния доклад за 2018 г. на Н. R. W..Изводите си тази съдебна инстанция съобразява и с приложимостта на чл. 9, ал. 5 от Закона за убежището и бежанците. Изводите си съдът съобразява и с мотивите, съдържащи се в решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014 г. по дело C-285/2012. Съобразно посочените мотиви трите вида тежки посегателства, определени в член 15 от директивата, представляват условията, които трябва да бъдат изпълнени, за да може на дадено лице да бъде предоставена субсидиарната закрила, когато съгласно член 2, буква д) от директивата има сериозни и потвърдени основания да се смята, че молителят е изложен на реална опасност от такива посегателства в случай на връщане в съответната страна на произход. Определеното в член 15, буква в) от директивата посегателство се състои в тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт. В това отношение е важно да се отбележи, че законодателят на Съюза е използвал израза „въоръжен вътрешен или международен конфликт“, който се различава от понятията, стоящи в основата на международното хуманитарно право, което разграничава, от една страна, „международни въоръжени конфликти“ и от друга страна, „въоръжен конфликт, който няма международен характер“. При тези обстоятелства трябва да се констатира, че законодателят на Съюза е пожелал да предостави субсидиарна закрила на засегнатите лица не само в случаи на въоръжени международни конфликти и на въоръжени конфликти, които нямат международен характер, така както са определени в международното хуманитарно право, но също така и в случаи на въоръжени вътрешни конфликти, при условие че тези конфликти се характеризират с употребата на безогледно насилие. Следователно при липсата на каквото и да е определение в директивата на понятието за въоръжен вътрешен конфликт, определянето на значението и обхвата на тези понятия следва да се осъществява в съответствие с обичайното им значение в говоримия език, като се държи сметка за контекста, в който те се използват, и за целите, преследвани от правната уредба, от която са част (Решение от 22 декември 2008 г. по дело W.-H., C-549/07, точка 17 и Решение от 22 ноември 2012 г. по дело P., C-119/12, точка 20). Обичайното значение в говоримия език на понятието за въоръжен вътрешен конфликт се отнася до положение, при което редовните въоръжени

сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или при което се сблъскват две или повече въоръжени групи. В това отношение следва да се отбележи, че макар в предложението на Комисията, довело до приемането на директивата (СОМ(2001) 510 окончателен), определението за тежко посегателство, съдържащо се в член 15, буква в) от директивата, да предвижда, че заплахите срещу живота, сигурността или свободата на молителя могат да настъпят било във въоръжен конфликт, било при системни или масови нарушения на правата на човека, законодателят на Съюза е решил в крайна сметка да приеме само хипотезата на заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт.

Освен това е важно да се припомни, че съществуването на въоръжен вътрешен конфликт може да доведе до предоставянето на субсидиарна закрила само когато сблъсъците между редовните въоръжени сили на дадена държава и една или повече въоръжени групи или между две или повече въоръжени групи бъдат приети, по изключение, за поражаващи тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила, по смисъла на член 15, буква в) от директивата, тъй като степента на безогледно насилие, която ги характеризира, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи (вж. в този смисъл Решение по дело Е., точка 43). Член 15, буква в) от директивата трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на въоръжен вътрешен конфликт трябва да бъде признато, с оглед прилагането на тази разпоредба, когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или когато се сблъскват две или повече въоръжени групи, без да е необходимо този конфликт да може да бъде квалифициран като въоръжен конфликт, който няма международен характер по смисъла на международното хуманитарно право, и без интензитетът на въоръжените сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта да бъдат предмет на преценка, отделна от тази за степента на насилие, съществуващо на въпросната територия. От установената информация, обаче не се установява безогледно насилие на територията на Република Турция.

При съобразяване на тези обстоятелства следва несъмнения извод, че чужденецът основава молбата си за предоставяне на международна закрила на основания извън предмета на Закона за убежището и бежанците, като не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване. Както по време на проведеното интервю в административното производство, така и при съобразяване на бежанската му история, разказана в съдебното производство, чужденецът посочва, че през 1998 г. бил обвинен в убийство, като не си спомня каква е била присъдата, престоял няколко месеца в ареста и след това постъпил

в армията, за да отбие задължителната за страната военна служба. В казармата разбрал, че обвиненията срещу него са отпаднали, защото виновникът за престъплението направил признания. През 2002 г. бил осъден за побой, прекарал няколко месеца в затвора, след което бил освободен. През 2003 г. отново бил затвора за същото извършено деяние. През 2005 г. бил обвинен в убийство, започнал съдебен процес и той бил признат за виновен, бил осъден на 15 години и 10 месеца лишаване от свобода, като бил предсрочно освободен на 21 януари 2016 г. През м. октомври на следващата година бил арестуван отново и задържан за 7 месеца и 15 дни в затвора Ш., област И., срещу него било повдигнато обвинение за участие в отвличане и опит за убийство на Т. З.. По време на интервюто чужденецът посочва, че този случай е придобил популярност в страната му на произход поради намесата на лицето А. Ч., с когото той се познавал от затвора. Посочва, че именно запознанството му с хора от затвора, участвали в това деяние го е поставило в позицията на обвиняем, въпреки, че нямал връзка с този инцидент. Започнал съдебен процес, като молителят бил освободен от затвора на 01.06.2018 г. със задължението да посещава съдебните заседания, наложена му била и административна мярка забрана за напускане на страната. Посочва, че се завърнал в родното си място и повече от една година се занимавал със семейното кафене, докато получил призовка за явяване в съда на 25 септември 2019 г. Посочва, че след разговор с родителите си и преценка на ситуацията, че при евентуална присъда ще трябва да изтърпи и неизтърпяната част от предишни наказания, които според него били 12 години, взел решение да напусне страната си на произход нелегално. Посочва, че не е членувал в политическа партия или политическа организация, нито е имал контакти с радикални ислямистки организации. При съобразяване именно на тази бежанска история, административният орган е направил и законъсъобразни изводи за неоснователност на молбата на М. А. за предоставяне на международна закрила. Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция срещу решение № УПП-53/08.10.2019 г. на интервюиращ орган в Държавната агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Закона за убежището и бежанците е отказано предоставяне на международна закрила на М. А., като неоснователна. **РЕШЕНИЕТО** не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: